

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

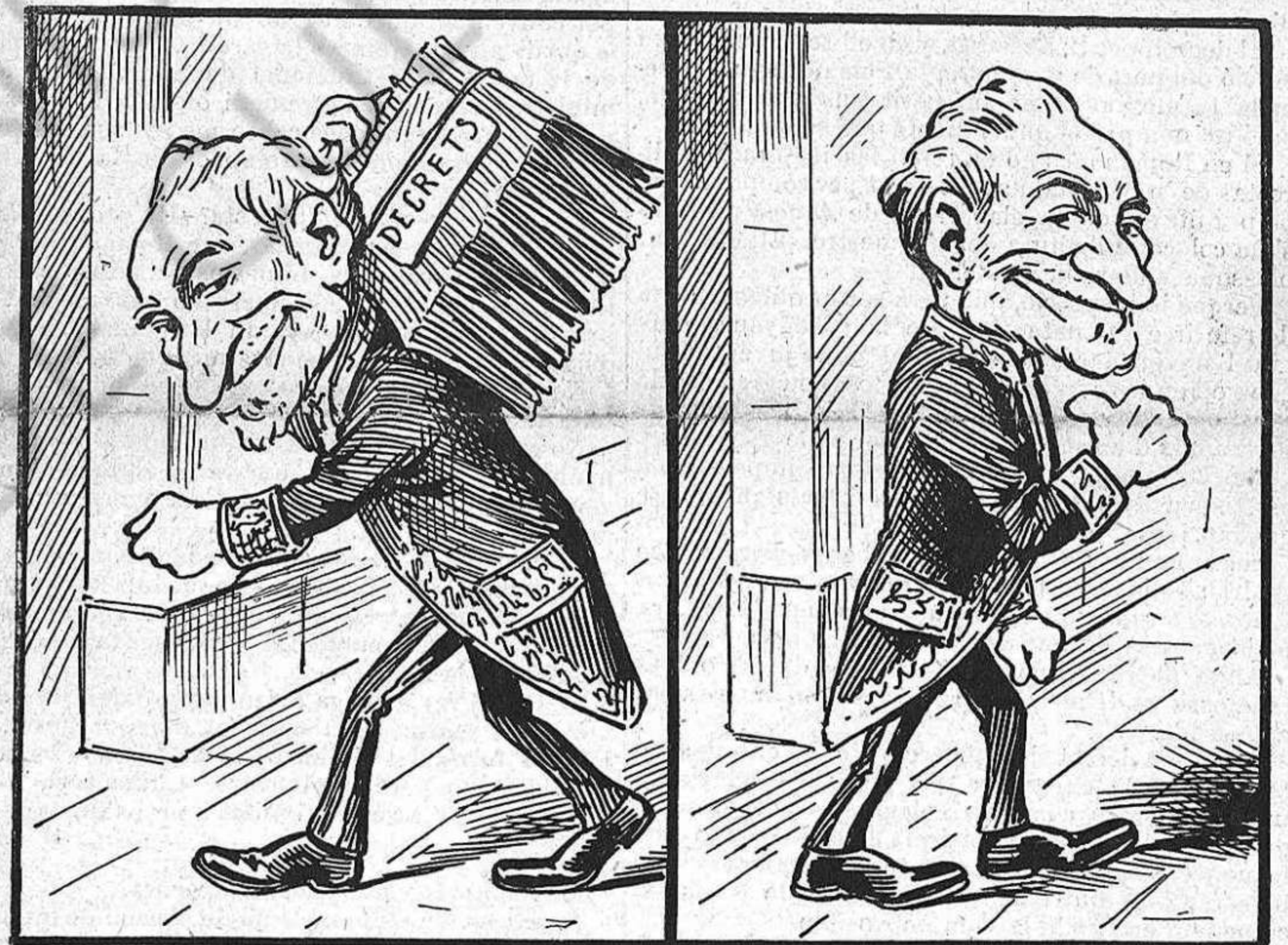
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

D' AQUÍ Y DE FORA

—¿Dimiteixo? ¿No dimiteixo?... (Fa quinze días qu' está aixís.)

—¿Veuhen? Ara porto 'ls decrets á la firma...

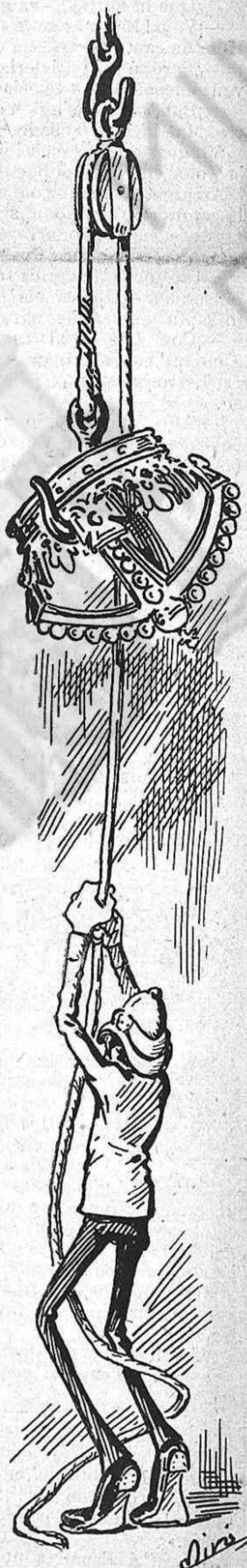
—¿Que allí se me 'ls quedan tots? Millor: així 'n surto mes descansat.

Las nostras eminencias polítcas ja han comensat las imprescindibles vacaciones del verano.

—Don Benet, soch aquella creu...
—Espérat: vaig á avisar á la criada que t' aconduheixi.

La coronació del rey d' Inglaterra per ara continúa suspensa.

Sant Sebastiá, arreglant la casa pera rebre forasters.

nen bonas per anar á un banquet y per tot lo que convingui.

Afirma després que l'auditori estava compost de monárquics ab miras á la República y de republicans ab vistas á la Monarquía.

Y ab aixó si que s'equivoca de mitj á mitj. Els demócratas avuy com avuy no tenen ills sino per observar y mirar ab ira als clericals y reaccionaris de totas las castas y pelatjes, y de una manera molt especial als regionalistas barcelonins, qu'en son odi á tota reivindicació liberal, han aplaudit l'estat de siti y s'han fet turiferaris del govern caicquista de n Sagasta.

Cálculs sobre l'últim empréstit. Si la cantitat suscrita de 3,900 milions de pesetas signés en or y s'hagués de transportar, serían necessaris 125 vagons y 13 locomotoras. En plata, 1,950 vagons y 195 máquinas. Y en calderilla, 7,800 vagons y 780 locomotoras.

De manera que las classes adineradas s'han lluhit, abocant lo que tenen y lo que no tenen al abisme golafre del Estat que tot s'ho traga.

Per fomentar el treball, per millorar la sort de las classes obreras, no hi ha que contar ab ellas. Pero vé l'govern despilfarrador, els brinda un bonich negoci de bolsa, y allá van oferiments de diners per deu, quinze y vint vegadas la cantitat que necessita.

Ab aquesta falta de tino es com va enfondintse més y més l'abisme de las diferencia ssoials.

LLANSA, 30 de juny

Al vehí poble de Lallav hi tenim un capellanet més torero qu' en Reverte. Ab el barret de gayrell, la sotana arremangada y las cayas posicions que l'adornan, té á las noyas tan embabiecadas, que no s'atreixeixen á fer res, sense permís de un mossén tan sandunguero. Fins per posarse en relacions ab algún jove, solen impetrar avants la venia del torero, y si á n'ell el jove li cau en gracia s'hi conforma; de lo contrari, nega l'permís. Temps enrera se trobá ab una parella qu'estavan enraonant de las sevas cosas en el carrer, y com ell no 'ls havia autorisat, s'hi dirigeix fet una flera y del primer deu vos guard els hi reparteix una serie de pinyas que n'hi havia per llogarhi cadiras. Home, senyor ensotanat, me sembla que hauria de gastar un altre génit. ¿Y donchs, qué no li fá prous bons comptes aquella hermosa polla que té per majordona, que no contarás més enllá de 18 á 19 abrils y que per més senyas es filla del mateix poble?

CENTELLAS 1.º de juliol

L'altre dia l'merlot negre, á la missa matinal va fer una reüllada, contra LA CAMPANA y L'Esquella y 'ls que la lleigeixen, sens altre resultat, com sempre en semblants cassos, que augmenta el favor del públich per aquest periódichs, per virtut de la seva propaganda. Per lo tant, no hi tenim res que dir sinó: —(Canta, verdum!, ó parlant ab més propietat: —(Canta, merlot!

BADALONA, 30 de juny

Diumenje un mussol místich pujá al cubell per enaltrir á Sant Pere, ananse n' desseguida de camí. Entre altres cosas digué que aném á la bancarrota perque no 'ns escolém als que 'predican en la iglesia católica, y s'als xarraires que corren pobles enaltrint la llibertat, que son els que 'ns portan á la ruina y 'ls causants de tota la sanch que 's derrama á Espanya. —Per lo vist, la manera de no derramar sanch es deixar el calzer pel trabuch, y anarse n' á la montanya, com varen ferho tante y tante cabecillas carcundas de la respectable classe de presbíteros.

TORTOSA, 29 de juny

Dos joves que 's van trobar siliats per una professó, se resignaren á esperar que aquesta passés pera contiunar el seu camí. Pero un ensotanat, veient que no 's descubrien, els va empendre, manantlos ab mals modos que 's traguessin el sombrero. Els joves li respongueren que las cosas, quan se volia obtenir algún resultat, s'havían de demanar ab més correcció. En tot aixó 's presentaren dos agents de l'autoritat, demanantlos per favor que ja que no 's volían descubrir per la professó ho fessin per l'autoritat. Els joves respongueren que per l'autoritat ho feyan y no pels capellans, escorrentse ab el cap baix el corp intemperant, per la lliíss de punt rebuda, y continuant el curs ab el seu remat.

VILELLA ALTA, 30 de juny

¿Voldria dirnos el plaga de la parroquia, á que deu atribuhirse la desaparició de una antigua imatge de Santa Lluçia, patrona de aquest poble, que figurava á la sagristia, y avuy no hi es? Será degut l'haverse fet fonedissa á algun miracle que nosaltres no enteném? ¿O es que algun dels molts antiquaris que la festejavan ha lograt seduhirla y emportársela ab ell? En aquest cas quin dot li ha fet? ¿Y quí s'ha fet cárrech de aquest dot? Tot aixó deuria posarse en clar per impedir que ningú pogués creure may que hi ha ensotanats capossos de tot, fins de vendres els sants de las iglesias.

FIGUERAS, 30 de juny

En ocasió de trobarse á Figueras el coro Catalunya, de Sarrí, feu una serenata al M. I. Ajuntament, cantant varias composicions, entre ellas «La Marsellesa», que ja no cal dirho, tingué que repetirla, puig els aplausos eran unánims. El primer cop, se sentí en mitj de la gran quietut un petit xiulet, del qual ningú 'n feu cas; al repetirla torná á sentirse, lo que feu posar en guardia á tots els que allí hi havia, poguent observar qu'el nyebit que xiulava ab aquella temeritat era un carboner d'aquells que treuhen verí per tots els poros quan enflairan res que tiri á llibertat. Aquest corp té l'niu en un segon pis de la plassa ahont el coro cantava.

Adonarse d'ell y comensar á saludarlo ab paraulas molt dignas del seu rang fou tot hí; una veu se sentí que cridant mes fort que las altres va dirli «baixa á viular aquí baix, fill d'un...»

Si bé posava fora el dit á la llaga, no es bonich que ningú se n'enteri, pero també 'n seria de bonich que las payellas callessin, que aixis evitarián algun requiebro que poden tirals'hi. El carboner no tingué mes remey que tancar el balcó de cop pera no tenir que taparse las orellas.

Al cap d'un rato, quan pensava que ja estava tot acabat, intentá altre cop obrir el balcó, pero una estrepitosa xiulada l'obligá á tornar á tancar, antes no hi baixés algun còdol.

CAN CANALS.—LA FORTESA, 1.º de juliol

El día 20 se va celebrar la inscripció al registre civil de una nena com un sol, filla de Ramón Torrents y Dolores Durán residents á La Fortesa.—El 24 s'anava á fer un'altra inscripció de una nena filla de Jaume Munné y

La caricatura al extranjero

Dugas coronas que no son fetas á la mida.

(De Le Charivari, de Paris.)

Pilar Gili. Una concurrencia numerosa d' homes y donas ab els vestits de las festas, anavan á sellar ab un acte de positiva transcendencia la protesta que tenen feta de no voler estar subjectes á las imposicions del carrinell de S. Jaume; bona, molt bona es la feyna que s'han empres aquestos decidits y valents, quins no han permés l'ultratje que 'ls hi anava á inferir la reacció acaparadora y desvergonyida.

Van anar á Piera y al ser al Jutjat el secretari 'ls hi manifestá que no podia verificar la inscripció en el Registre. El jutje ferreny com un esbirro inquisidor s'havia amagat y, segons declaració del secretari, havia posat el Jutjat en estat de guerra. Els interessats van protestar y pendre testimonis.—Que no s'arromsin els burlats ni 'ls espatin las bruconadas de quins, vestits de color de sutje ó no, son valents ab els cobarts y cobarts ab els valents.

Poden aquesta últims participar al bisbe que 'ls xais de La Fortesa y Can Canals, van tots á missa á pesar de la caminada de cada festa estalviada al pebrot místich de S. Jaume Sasoliveras.

L' ESTIUHEIG

EMBLA un fet providencial. Arribar l'estiu y resultar que á las altas esferas de la política no hi ha res que fer, es tot hí.

Las Cortes, tancadas; els ánims, tranquils; en Romero Robledo, callat; el Tresor nacional, després del gran cop de xarxa del empréstit, ple. ¿Qué han de fer uns governants que s'estimiu una mica, davant d'unas perspectivats tan hermosas?

¿Fixar l'atenció en alló que diuhen que passa á Andalusia? ¿Dedicarse de serio á la qüestió clerical? ¿Estudiar lleys novas y, sobre tot, útils? ¿Preparar feyna per quan las Cortes tornin á obrirse?

¿Cál Avuy per avuy, lo més urgent, lo que més interessa als conspícuos de la política es l'estiuheig. Els ministres no s'ocupan d'altra cosa ni consultan més llibre que la «Guía de ferrocarrils».

—Senyor Sagasta—diu el d'Estat,—si vosté no hi havia de trobar inconvenient, desitjaria anar unas quantas setmanas á fora.

—¿A Sant Sebastiá, per exemple?

—Es el meu lloch preferit.

—Corrent. Acompanyar á la Cort: será l'ministre de jornada.

—¿Y jo?—diu el de Marina.

—¿També vol ser ministre de jornada?

—Voldria anar á Sant Sebastián.

—Aixó ray: tot se pot conciliar. Organisarém unas petites maniobras navals al Cantábrich; vosté las anirà á dirigir, y ab aquesta excusa s'hi queda.

El ministre de la Guerra no ha dit res encare, pero ni Mallorca ni Sant Quintí de Mediona s'apartan del seu pensament, y molt será que l'día menos pensat no agafi la maleta y se'n vaji per aquestos mons de Deu á pendre la fresca.

En Moret també prepara l'seu corresponent viatge; pero aquest ab vistas á Europa. Don Segismón es un home cosmopolita, y ell ab menos de Spa, Ostende ó Baden-Baden, no s'accontenta. Per haverse de quedar al Sardinero ó á Biarritz, no 's mou de casa.

El ministre d'Instrucció, ab el pretext d'anar á posar algunas primeras pedras de varias escolars, que ningú las veurá may acabadas, passará unas quantas setmanas á Galicia.

El d'Agricultura ha d'arribarse á Santander á estudiar la repoblació dels boscos d'aquella provincia, y un estudi d'aquest género necessita ben bé cinch ó sis setmanas.

Y lo que passa ab els ministres passa ab tots els funcionarios del Estat, alts y petits, magres y grassos, desvalguts y influents.

Els que no contan ab padrins d'empenyo, 's valen del metje.

—Senyor jefe—diu un empleat de poca categoria que desitja com els demés anarsen á fora,—ho sento moltíssim per la falta que faré á l'oficina, pero l'doctor m'ha prescrit quatre setmanas de camp.

—¿Ja es veritat aixó?

—¿Si ho es? Aquí té l'certificat que m'hi fet extendre, perque vosté 'n quedés ben convenut.

Un altre acudeix al expedient dels desmayos. Cada vegada que l'seu superior passa per davant de la seva taula,—¿Ay qué tinch, ay qué tinch!—rodament de cap, y de bigotis al pupitre.

—Gómez—li diu al últim el jefe, compadit d'ell ó admirat de la seva constancia,—aquesta desvaneyments son un mal sintoma. Vosté necessita quinze ó vint días d'esbarjo.

—No ho cregui... Ja passará, no seré res...

—De cap manera puch permetre que vosté 's fassi malbé la salut. Té llicencia per tot aquest mes. ¡Vaji á reforsarse!

Ára, 'ls que tenen bons costats, ja no gastan tants cumpliments. Al observar que l'termómetro marca més de vint graus sobre zero, se'n van directament á trobar el seu protector y á boca de jarro li clavan la demanda.

—Tío, fa molta calor.

—¿Qué vols dir?

—Que aquí á Madrid un hom s'hi torra.

—¡Ah! Ja entench. Y tú, per evitaho, desitjarias...

—Que 'm facilites un estiuheig agradable y ben provehit.

—¿Ahont van aquest any els papays de la teva xicotota?

—A Pontevedra.

—Déixaho per mí.—

L'endemá la Gaceta publica una disposició, qu'en sustancia ve á dir lo següent:

«En virtud de etc., etc., y con arreglo al artículo tal de la ley cual, don Casimiro Ordóñez (el nebotet en qüestió) practicará una visita de inspección á los citados municipios de la provincia de Pontevedra, señalándosele por este concepto cincuenta pesetas diarias.»

—¿Qué 'n son vostés de felissos!—deya jo una vegada á un jove del género de don Cassimiro.—Al hivern, sense fer res, y al estiu, passejant com uns prínceps.

—¡Ah, fill!—va respondrem.—Perque no s'espavila. ¿Qué son els oncles de vosté?

—L'un es sabater, l'altre guixayre, l'altre sereno...

—Pues procuri tenirne algún que sigui ministre, diputat, senador, general ó bisbe, y també la ballarà grassa com jo.

FANTASTICH

ESPURNAS

El senyor López Domínguez sembla qu'está preparant un manifest molt tremendo, que ha de publicarse aviat. Perfectament. Que 's publiqui, El llegrém tot sopant, y acabada la lectura, dirém, rihent: ¡Enterats!

Fa ja una pila de días que á Jerez de la Frontera... (Veü de la Capitania) —Molt cuydado ab aquest tema! —Deya, pues, qu'en aquell poble la explotada classe obrera... (La veü.)—Ja ha dit prou: ¡tenim las garantías suspesas!

—Será en Linares.—¡Oh cá!

—Será en Polavieja.—¡Ganas!

—Será en Delgado.—¡Ni 'ls mils!

—Será en Macías.—¡Ja baixa!

—Será l'Ochando.—¡Si 't crech!

—Será en Borrero.—¡Naranjas!

—Será... (Y ab aquest seré, hem passat ¡una semana!)

¿Veü, senyor Pérez Galdós? Ja li han dat la creu famosa que tant soroll ha mogut entre sagristans y monjas. Aquest govern es aixís: li costa de fer las cosas, pero, poquet á poquet, las va fent... (Si us plau per forsa.)

Díu que 'ls gastos de la jura ó coronació del rey excedeixen bona cosa al presupost que 's va fer. ¿Comentaris?... Tants com vulguin pero... no sé... estich veient un ull militar que 'm mira, y... vaja, 'ls deixo al tintir.

¡Ja 's torna á parlar d'esquadras! Aquests marinos me fan l'efecte d'aquells tanocas qu'en el joch quedan pelats. Ja ho veuhen qu'están de pega y que no surarán may; ells, tossuts; dali que dali, ¡empenyats en 'nar jugant!

Referent á instrucció pública, s'ha dictat una lley magna que... fins d'aquí á dotze mesos no ha de comensar á aplicarse. Está bé; mes jo pregunto: Un any de plasso ¿no es massa? ¿Volen dir que d'aquí á un any encare existirá Espanya?

Las magníficas colonias que 'ns van dá al golf de Guinea son tan hermosas, tan ricas, tan fecundas, tan espléndidas, que l'govern, aquest govern que treu such fins de las pedras, sembla que ja ha donat veus ¡per veure si las pot vendre!

Observo que á las iglesias sempre hi están passant cosas: á l'una s'hi cala foch, á l'altra l'cloquer s'ensorra, á l'altra s'hi fican llamps, á l'altra... Lo que 'm consola es que aixó s'ols passa als temples conque ¡ahí me las den todas!

Segons lleigeixo, 'ls inglesos del penyó de Gibraltar no abandonan el propósit de cultivar l'nostre camp, internantshi ab dissimulo cada día, pas á pas: Senyor don Práxedes Krüger, ¿qué me 'n diu d'aquest trsbals?

¡Noticia d'última hora! Está l'govern tan cofoy ab l'exit del gran empréstit realisat ara fa poch, que... ¡preparínse á admirarse! díu que abriga l'intenció de... ¡agarrínse á la cadira! ¡de ferne aviat un de nou!

C. GUMÁ

FIAT DE LA VERGE...

s horripilant la catástrofe ocorreguda la senmana passada en el poble de Allariz (Galicia).

Se tracta de un poble devot, creyent, dominat pel clero, un poble com tants se'n contan en l'endarrerida Espanya.

Eran dos quarts de onze del matí, y estava l'iglesia plena de gom á gom de fidels entregats á las prácticas devotas. El cel en tant s'anava enfosquent, la tempesta avansava, núvols prenyats d'electricitat, de aspecte amensador, flotavan per l'atmosfera.

Si 'ls qu'eran dintre de l'iglesia, observavan á través dels finestrals la tétrica foscor, devían dirse: —¿Ahont podém estar mes segurs que dintre del temple del Senyor, aquí hont se veneran las sagradas imatjes de la Santa Creu, de Santa Bárbara, de Sant March, advocats solícits en cassos de tempesta?

Enganyosa ilusió del fanatisme. Tot d'una, acompanyada d'un espetech estrepitos, va brillar dintre del temple una resplendor fosforescent, enlluernadora: tots els presents van sentir una sacsejada brutal. Era un llamp del cel, que havia anat á trobarlos en aquell sant refugi de la pietat y de la fé. Un llamp del cel. ¡Quin anacronisme!

Els estragos produhits adquiriren las proporcions de una espantosa catástrofe. No hi ha pot ser exemple de una exhalació eléctrica que haja produhit tantas desgracias. Com una trentena de morts y mes de setanta ferits, en sa majoria graves, jeyan sobre las llosas del temple, inmóviles aquells, els últims exhalant crits desgarradors. N'hi havia de carbonisats, y de altres ab la pell del cos arrancada, completament escorxats.

Els vius, atontats en un principi, mitj morts del susto, á penas atinavan á donarse compte del pavorós espectacle, que aná augmentant en horror tan bon

La campanya de 'n Canalejas [ó cóm s' estella un arbre sech

—[Qué se 'n fa aixís de feynal... Té rahó 'l ditxo: no hi ha pitjor tascó que 'l del mateix tros.

punt lograren anarse fent cárrech de aquella tremenda realitat.

¿Qué dirían els fanàtics, els que creuen com un article de fé, perquè aixís ho entenen predicar, que aquests flagells es Deu qui 'ls envia; qué dirían, repetim, si 'l llamp de Allariz, en lloch de caure en una iglesia, hagués caigut en qualsevol local de diversió profana, y encare pitjor si s' hagués introduït dintre de un temple masònic?

De segur que no tindrían prou boca per ponderar l' exemplaritat de la ira divina, tal com ells l' enten, es á dir, exterminadora de pecadors y malcreyents.

Y no obstant, la Ciencia que de tot n' indaga y busca las causas racionales, explica 'l perquè de aquesta tremenda catástrofe. El llamp un día ó altre havia de caure sobre l' iglesia de Allariz: podia tardar mes ó menos temps; pero tot estava dispost y preparat per atraure'l.

Al campanar las campanas, que ab el seu só, en lloch de destriar contentan las tempestas, y sobre 'l pinyó de la fatxada una gran creu de ferro, ab els brassos extesos, xuclant com qui diu las exhalacions de l' atmosfera saturada de fluit elèctrich. ¡Quin altre sarcasme! Aquella creu, aquell símbol de redempció, convertida en instrument de matansa, mes mortífera que una bomba de dinamita.

Ah! Si en lloch de una creu, hi hagués hagut un para-llamps degudament construït, la centella hauría quedat encadenada, impossibilitada de inferir el menor dany á aquella pobre gent.

Aprenuéu il·lusos: adoreu els símbols religiosos si aixó 'us distrau ó bé 'us consola; pero ay de vosaltres, si encegats pel fanatisme tanquen els ulls al poder de la ciencia, vencedora de las cegas irritacions de la Naturalesa.

P. DEL O.

L' últim li han donada á n' en Pérez Galdós la creu de D. Alfonso XII.

No sabem lo que farà l' insigne novelista al considerar la llarga espera que li han imposit, y tot per una distinció qu' ell no demanava y que perara res la necessita.

Jo en el seu lloch recordaria lo que va fer el célebre pintor Courbet, en els últims anys del imperi.

Napoleón li concedí la creu de la Legió de honor y ell la va renunciar dihent:

—No puch consentir que 'm marquin; els moltóns marcats solen ser els qu' están destinats al escorçador.

Els ministres van, sempre que s' ofereix l' ocasió, á posar primeras pedras.

En cambi 's presenta un conflicte social com el de Andalucía, y 's quedan á Madrid tranquils com si tal cosa.

No es lo mateix anar á posar primeras pedras ó anar á exposarse á rebre'n.

Una copla de actualitat:
En el mon tot degenera
—y aixó sí que poden dirho.—
Aquí van plantá un *Manzano*
y s' ha tornat *manzanillo*.

Coixejant coixejant arriba en Romanones á Zamora.

Y un cop allí pronuncia un discurs en elogi de 'n Sagasta, dihent entre otras cosas:—Miréu si 'n será de liberal, que per la llibertat se veje una vegada condemnat á mort.

En Romanones per lo vist té una dobla natural. Efectes de la coixera.

Els discursos liberals els pronuncia afiansantse ab la cama bona.

Els discursos sagastins els etjeja apoyantse ab la cama coixa.

Tot sovint es autorisat el ministre de la Guerra pera l' adquisició de material prescindint del requisit de la subasta.

El general Weyler en aquest punt ha lograt lo que volia. En materia de gastar els diners del pressupost com millor li sembli, exerceix una verdadera dictadura.

Als frares de Almagro que 's van negar á inscriures, el govern ha acordat castigarlos ab la clausura del convent.

Els tancarà 'l convent; pero 'ls distribuirá entre altres de la mateixa ordre dels que s' han inscrit.

De uns frares tant del morro fort, no vol en Sagasta que se 'n perdi la mena.

Del Vaticá van desaparèixer alguns objectes de valor y fins diners.

Sembla que Lleó XIII devia impetrar la llum del cel pera descobrir als autors de aquestas sustraccions. Aixó estaria á lo menos en consonancia ab el seu ponderat poder espiritual.

Pero, sens dupte, desconfiant de arribar per aquest camí á cap resultat positiv, ha estimat preferible sollicitar com un heretjge qualsevol, la intervenció dels tribunals italians.

Aixó qu' en certa manera involucra un reconeixement per part del Papa de la potestat civil del govern de Italia, del govern usurpador—com diuen els vaticanistas—es la primera vegada que succeheix. Bé es veritat qu' es també la primera vegada que 's tracta de una qüestió de quartos.

¡Oh vadell d' or, tant que diuen de tú, y tú ets l' únich Deu que fa miracles!

Ha terminat el primer plasso que va donarse á Roma pera las negociacions referents á la qüestió de las corporacions religiosas.

Ara 's diu que 'l govern n' hi ha concedit un altre de dos mesos.

Després del qual vindrá 'l tercer. Y aixís sucesivament, fins que s' acabi una de las dos cosas: ó 'l tupé de 'n Sagasta ó la paciència del poble espanyol.

Engelosit pel banquet donat á n' en Canalejas, en Moret ha manifestat vius desitjos de que també n' hi donguin un. Desitjos de dona embrassada.

Pero, en fi, per mí que li donguin.

Encare que á la seva má tenia ferlo pagar als seus adversaris. El diumenje passat, en el moment precís de comensar el banquet canalejista del Bon Retiro, no tenia més que proclamar l' estat de siti á Madrid, invadir aquell local, copar todas las provisiones y cruspárselas.

Hauria sigut un cop de primera. Llástima com no se li va acudir, que aixís tothom li hauria dit:—Alsa, noy ¡que 'n tens d' estómach!

Lo que s' ha fet ab la concessió de la creu al autor de *Electra*, es curiosíssim y pot pendres com un símbol dels temps qu' estém travessant.

Primer que no li donarian per anticlerical.

Després qu' estava en torn y que no podia afirmar-se quan li sería concedida.

A continuació la campanya de la premsa. Y per últim el decret en la *Gaceta*.

Ja té en Pérez Galdós materia suficient per un nou tomo, en quant se proposi escriure una nova serie d' Episodis nacionals.

Alsa, amigo, D. Benet, vosté si qu' ha d' estar content que li portan els arguments á casa.

¿El discurs de 'n Canalejas diu que t' ha semblat poch clar? Tirahi una mica d' aygua; potsé aixís s' aclarirá.

Vist l' exitás del empréstit, al colomar del govern tots els colóms diu que diuen: —¡Ja tenim bessas per temps!

Porta decrets á firmar, no 'ls hi firman, se 'ls hi quedan, y ell, res, sense dimitir. ¡Quin apego á la cartera!

El govern vol descansar... —¿Pero, com s' ha cansat?— ¡Ves! ¿Qué t' figuras per ventura que cansa poch no fer res?

Glorioso «San Sebastián», que estás lleno de saetas, m' han dit que un día d' aquests t' han de posar sangoneras.

Sí: la capital d' Espanya es Madrid; mes, ho es de broma: la capital verdadera, desde fa un quant temps, es Roma.

L. WAT

En el moment de pendre criada, 'l senyor se deixa veure un instant y desapareix.

La Menegilda, ab molt desembrás pregunta: —Digui, senyora ¿qu' es el seu marit aquest senyor?

—Sí, noya.

—Llavoras, dispensi, no farém pas res.

—¿Y aixó?

—A mí 'ls rossos no m' agradan.

En un bateig, el capellá pregunta al padrí: —¿Quin nom li posarém á la criatura?

—Tigré.

—¡Y ara! ¿Qué no sabeu que als sers humans no se 'ls pot posar noms de fieras?

—¡Cóm s' entén! ¿Y donchs el Papa, no 's diu Lleó?

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—To-ma-sa.
2.ª ANAGRAMA.—Tom-Mot.
3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Las bodas de 'n Cirilo.
4.ª ROMBO.—

PEP
PALAS
DE LA REY
PARET
SET
Y

5.ª GEROLÍFICH.—La mar tanca toda classe de tressors. Han endevinat totas ó part de las solucions del número passat els caballers Antón Benzet y Un taberné del Papiol.

XARADA

Pels malalts te molta estima, beure prima; una lletra molt rodona, la segona; musical veurás tú que és, nota tres; mineral molt valorat, quart girat; y un cop per las eleccions en un co.egi de Gracia, li va passar tal desgracia després de llargas rahons á en Primera-dos-tres-quart per ferne la tupinada, que al darii una garrotada me 'l varen deixar baldat.

J. MORET DE GRACIA

ANAGRAMA

Pastorant una Total aprop d' un riu, ans d' ahir, vareig veure al amich Pausa en una Tot dins del riu.

DOS REPUBLICANS TARRAGONINS TRENCA-CLOSCAS

D. ROCH CLOSES JOFRE LAS PLANAS

Combinar aquestas lletres de manera que resulti 'l títol d' una aplaudida comedia catalana en un acte.

B. LEUGIM

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6.—Planta.
1 4 3 6 1 4.—Nom de dona.
1 4 3 2 5 4.—
3 4 1 6 5 4.—
3 4 1 6 5 2.—En el barco.
3 4 1 2 3 4.—Pels funámbuls.

ANTONI FELIU

GEROGLÍFICH COMPRIMIT

NAT NAT

EN

UNA SOCIETAT ANÓNIMA

Caballers: J. Llorens, E. S. Anglada, B. G. G., Rosa Ribas, Ramón Malet de Sans, Un nen de 10 anys, aficionat, Tomás Torrent, Negre Fumat, Pere Titaño, Sagarrench, Luis Figuerola de Sans; No vá.

Caballers: A. Mercader Martí, P. Vallespins y Casas, Máximo Electra, Antoni Felíu, T. Oñemrech; Anirá.

Caballer: Benzet; Sí, senyor, sí; ja ho sabiam. Pel juny la fals al puny... y versos espantosament dolents.—Ferrán del Vallés: Li falta agró mascle y flayre de fari-gola.—Cándido Soler: En la llibrería m' han dit que l' obra que demana no la tenen. El dibuix qu' envia no serveix. (Aixó no m' ho han dit á la llibrería).—Joan Pa-rellada Segura: ¡A Canprosa falta gent!—Francisquet Serra: Ja veurás, ab la nostra benevolencia, no hi confihí massa!—C. G. Redembach: Aquesta oda al sol, la tinch present y no sé de qué.—Pere Alegre: Aixó tant clima-térich y tan encaraorat hauríam dit qu' era de 'n Pere Trist.—Un monistolá: No hi ha per hont agafarlo, á no ser que sigui per la qua.—G. Perocafó y Ras: Ab molt gust, sí senyor, el día que pugui anar. Pero lo d' avuy, ja pot compondre vosté mateix, que no es gran cosa.—Un amich de la Gallina Mullada (Vilafranca): Aixó, sols interessaria á las noyas de can Molins. Y á vosté, per su-puesto.—P. J. (a) Tarragoní: No 'ns agrada prou. Y aixó basta.—Antón G. Méndez: Aquest gèneru floralésch ja ha fet á tots.—Lluís F. de Sans: ¡Hont va ab aquestas cantarelas tan esguerradas? ¡Esguerrats cap á Sans altra vegada!—Joan Berenguer: Descuidada.—Sagarrench: ¿Vosté també es d' aquells que diuen *siria y tons llabis*? Vaja, digueume adió.—A. Ribas Ll.: Potser s' aprofiti algo.—Antoni de Massanas: Y el seu sonet probablement també.—Poca Solla: Es veritat. Ho es bastant.—Félix Cantimpló: No está mal. Potser vagi á l' Almanach.—Rampells: No van massa bé.—Jascinto Pol: Aquest Pol y l' altre Pol, podrán ser molt oposats, pero no deixan de ser dugas calamitats.—Teodor: ¿Llissons d' historia d' Espanya á n' aquesta hora?—J. C. P.: Rebut l' original y gracias.—Marat de Juneda: Pochs ó molts.—J. Roldós: Permetéus que ho llegim ab calma.—P. del C.: Aprofitable y gracias.—Ll. M.: Tantas mercés.

NOTA.—Agrahírem á nostres estimats col·laboradors: Joseph Roselló, E. Vilaret, Lluís G. Salvador, Maran-gí, L. C. Callicó, A. Carrasca Gayán. Quimet Borrell, J. Alamsliv, Pepet del Carril, Ruy de Gorch, M. Re-voitós y F. Llenas, se serveixin enviarnos nota del seus domicilis lo mes aviat possible.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª